

tilstedeværende Anomalie, som intet Menneſke nogenſinde har overſeet, ſkal hæves, om man i den Henſeende vil gjøre Forſøg paa at forandre Kongeriget Danmarks ſærlige Grundlov eller Hertugdømmernes; men nu foreligger der en beſtemt Udtalelſe fra Regjeringen om, at den ikke vil betræde den første Dei, men at der netop vil blive forget for, at den almindelige Regel for Udſkrivningslovgivningen bliver den, ſom er hjemlet i Kongerigets ſærlige Grundlov. Hvad Dei Regjeringen vil gaae, forat bevirke denne Forandring i Hertugdømmernes Forſatninger, er aabenbart den danſke Rigsdag uvedkommende og maa være den aldeles ligegyldigt.

Forſaavidt den ærede Taler har villet trække en Sammenligning mellem Forbeholdet og det foreliggende Spørgſmaal med Henſyn til Trykkefrihedslovgivningens Grændſer, ſaa forekommer den hele Sammenligning mig at være høiſt uheldig; jeg tvivler ikke paa, at den er heldig, forſaavidt den ſkulde frembringe et Slags Fornemmelse af, at det, man ſagde, ſkulde være noget meget ſlemt; men Lignelſen er uheldig, naar man nærmere ſammenſtiller diſſe 2de Gjenſtande; thi i det ene Tilfælde er der en Udtalelſe af Hs. Majestæt efter Forhandling med Statsraadet, ſom ligger aldeles udenfor Rigsdagen, og hvor det alſaa er ganſke klart, at der kunde fremkomme Spørgſmaal og Fortolkninger, ſom vanſkelig kunde imødegaaes; i det andet Tilfælde derimod er den hele Stilling, ſom Trykkefriheden har indtaget i den danſke Grundlov, — ſaaledes ſom blandt Andre den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) meget udførligt har udviklet — af en ſaadan Beſkaffenhed, at der ikke kan være nogenſomhelſt rimelig Grund for, at man ad Fortolkningsveien ſkulde ſøge at ſaae den tilintetgjort. Med Henſyn til den ærede Rigsdagsmands Indledningsyttringer, at det muligviis ikke var en ſaa uheldig Stilling, Miniſteriet havde forſkaffet ſig ved at ſille Sagen ſaaledes, at der her kun blev Spørgſmaal om at gaae ind paa Grundlovsforandringerne, og derimod ikke gaae nærmere ind paa at prøve Fællesforfatningens Indhold, ſkal jeg bemærke, at Miniſteriet ikke med nogenſomhelſt Henſigt har betragtet Sagen fra denne Side eller er kommet i denne Stilling; jeg for mit Ved-

kommende tvivler meget om, at Stillingen virkelig kan kaldes gunſtig. Men paa den anden Side troer jeg, at Miniſteriets Synsmaade ligger klart begrundet i den hele Udviſlingsgang af denne Sag, og allerede før har jeg tilladt mig at gjøre opmærkſom paa, at det aldrig kunde falde Miniſteriet ind, at der her ved den 3die Behandling, efterat dette Forſlag er blevet vedtaget 2 Gange, ſkulde blive Spørgſmaal om at drøfte Fællesforfatningens Indhold, da det netop har været Meningen fra første Færd af, at en ſaadan Prøvelse ſkulde henlægges paa et andet Stadium. Det er mig aldeles uforſtaaeligt, at man, efterat man 2 Gange har vedtaget denne Sag uden at kende, hvad der vilde komme, nu den 3die Gang reifer Modſtanden, uagtet der foreligger Dplysninger om, hvorledes Forholdet i Fremtiden tænkes ordnet; nu har man noget Beſtemt at holde ſig til, og er man miſfornoiet dermed, vil der ſenere være rig Leilighed til Anke og Modſtand. — Hvorledes Stillingen derved ſkulde være bleven værre end før, da man gif ind paa det aldeles Blinde og Uſikre og ſlet ikke vidſte, hvilken Forſatning der vilde blive bragt tilveie, eller hvorledes en Forandring til det Værrer er foregaaet derved, at det, man ventede, har ſaaet en viſ Stikkelfe, det formaaer jeg ikke at indſee. Under ſin Opfattelſe af Sagen har Miniſteriet ikke næret Skygge af Tvivl om, at Rigsdagen vilde gaae ind paa Grundlovsforandringen 3die Gang, fordi den derved ikke har bundet ſig videre. Den kan i ſaa Henſeende ſlutte ſig til den ærede Rigsdagsmands Yttringer i ſidſte Samling; thi da udtalte han netop, at han var rede til at gjøre Alt for Folkets Frihed, men lagde til: kun det Mulige; derimod var han ikke iſtand til at gjøre det abſolut Umulige, og det vilde det være at forhindre en Vedtagelſe af det, ſom allerede 2 Gange har været vedtaget, idet det er et Led i en Kæde, ſom nu maatte udfyldes. Derſom derfor den ærede Rigsdagsmand nu vil ſtemme imod denne Sag, ſaa tilſtaaer jeg, at jeg efter hans egen Udtalelſe troer, at han er i Begreb med at ville gjøre det abſolut Umulige.

J. A. Hansen: Jeg maa først begynde med at takke den høie Cultusminiſter, fordi